

Ал. Геровъ

ЕСЕННА ПЪСЕНЬ

Пакъ есененъ вѣтъръ ридае
въ безкрайното равно поле
и смѣло се впуска въ безкрая,
широко размахалъ криле.

Пакъ глухо и сиво небето
поглежда отгоре съ тжга.
Тамъ слънцето вече не свѣти.
Тамъ стенатъ стихии и мракъ.

Въ гората дърветата плачатъ,
погребватъ листата, и съ тѣхъ
умиратъ тѣ бавно въвъ здрача,
сразени отъ лудия смѣхъ.

Умиратъ листата, цвѣтията...
О, есенъ студена край менъ!
Зълъ вѣтъръ ридае въ полята
и стене съсъ гласъ настървенъ.

